

Per la cara

Rai Escalé

L'artista barceloní exposa els seus retrats traspalsadors al nord de Gràcia i ens detalla com els ha fet. Per **Ada Castells**

Feta tres anys que no exposaves a Barcelona i ara ens proposes una petita mostra antològica de format reduït.

Sí, he triat peces que queden arraconades quan investigo tècniques diferents. Amb l'art contemporani passa que, un cop se't reconeix per alguna cosa, ja et demanen que t'hi mantinguis. Jo sóc rebel a això. No em tancaré al taller a fer cromos de Rai Escalé.

De tota manera, t'has mantingut fidel al retrat.

En el retrat hi ha totes les possibilitats d'expressió de la individualitat. Hi ha molts pocs elements amb què jugar: els ulls, el nas, la boca... però si t'allunyes de la representació fidel i jugues amb els elements només com si fossin esbossos, el ventall és molt ric.

És curiós que vagis explicant què és què en un prospecte.

A Txèquia vaig observar que quan s'inaugura una mostra, abans

d'obrir les portes, el director de la galeria presenta els artistes i el curador explica què presentaran. Això obliga a tothom a reflexionar sobre les peces i la gent sap més què veurà. Aquí hi ha el costum d'anar a les inauguracions i mirar les peces dos minuts.

“

Per tenir una galeria has de fer d'artista i de cambrer a les inauguracions

Normalment els artistes plàstics no reflexionen en veu alta i atrevir-me a fer-ho ha estat un gran repte per a la meva organització mental.

Tanques un cicle?

Sí, ara tinc un taller a 2.000 quilòmetres d'aquí, a Bratislava. Treballo amb un pintor eslovac i

entre tots dos hem format Miror Noir. M'hi estic guanyant la vida i col·locant quadres a col·leccions oficials i particulars importants. La gràcia també és que tenim un taller i paguem 180 euros al mes. L'espai és el doble del que tinc aquí. A Bratislava hi ha una burgesia nova. Si aquí els hereus s'ho estan polint tot, allà és al contrari, estan construint les seves col·leccions.

Aquí la cosa està fotuda per viure de l'art.

L'artista ha d'assumir cada cop més rols. Les galeries pateixen un bloqueig i han de tancar o fer les coses pitjor. No veig que hi hagi un replantejament del negoci. Cada cop els preus són més allunyats del que la gent pot pagar i les galeries es queden el 50% o el 60% d'una venda que no es porta a cap.

L'artista no pot viure. Jo em vaig quedar sense la meua galeria mare perquè va tancar i, amb un grup de gent, vam obrir Eat Meat, i com que som de la vena anarquista no hem demanat cap subvenció. Som un col·lectiu i ho hem fet amb l'esforç de tots i la col·laboració dels socis. No volem entrar en el circuit de deure favors a ningú, però el preu és haver de fer d'artista, de cambrer a les inauguracions, de curador... muntar l'espai, pagar el lloguer, vendre obra d'altres... Estic content perquè està funcionant i en dos dies hem venut el 30% de l'exposició. Les coses es poden fer d'una altra manera.

Comporta canviar el xip.

El màxim per mantenir un esperit que vagi més enllà del parc d'atraccions. L'art de base i els moviments *undergrounds* també han de tenir veu.

Fas art combatiu?

De vegades s'ha dit que sí perquè jugo amb les marques, però això només són petites provocacions. Em surt el *punky*. Crec que l'art ha de tenir un sentit de l'humor, una frescor i una irreverència, però ho utilitzo com un element dins del context i no com un militant enfadant.

89

peces exposa en una sala de 50 metres quadrats. Fins al 23 de març a Eat Meat (Aizina, 20).

ORIO MALET